

Sygn. akt III Ca 1219/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SO Andrzej Dyrda

SR del. Anna Hajda

Protokolant Tomasz Bałys

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko D. L. (L.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 48/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 po dotychczasowej treści dodaje: „za równoczesnym zwrotem pozwanemu drzwi wejściowych zamontowanych w dniu 19 grudnia 2011 roku w lokalu mieszkalnym powoda, położonym w R. przy ulicy (...)”, oddalając apelację.

SSR del. Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 1219/13

UZASADNIENIE

Powód H. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. kwoty 1.790 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2010r. oraz przyznanie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, iż w dniu 23 listopada 2010r. zawarł umowę wymiany i montażu drzwi wejściowych do lokalu usytuowanego w R. przy ul. (...), która dotyczyła modelu (...) (...). Dnia 25 listopada 2010r. odbył się montaż drzwi, przy czym powód po wpuszczeniu montażystów opuścił lokal i udał się po pieniądze na zapłatę za przedmiot umowy. Po powrocie stwierdził, iż zamontowane drzwi nie odpowiadają modelowi, który zamówił. Skontaktował się telefonicznie z oddziałem firmy pozwanego w Ś. i uzyskał zapewnienie, że drzwi w okresie pomiędzy 27-31 grudnia 2010r. zostaną wymienione na właściwe. Po tym zapewnieniu powód zapłacił za drzwi i montaż, a w protokole odbioru zaznaczył wady oraz fakt zamontowania niewłaściwych drzwi. Od tego czasu przedstawiciele pozwanego pojawili się dwukrotnie celem regulacji drzwi i poprawienia montażu futryny, drzwi nie zostały jednak wymienione.

Pozwany żądał oddalenia powództwa i przyznania zwrotu kosztów procesu. Pozwany przyznał, iż powód nabył u niego sporne drzwi wraz z montażem. Zarzucił jednak, iż po dokonaniu montażu w dniu 25 listopada 2010r. nie zgłaszał żadnych uwag co do stanu drzwi i ich montażu, co potwierdził własnoręcznym podpisem. Pozwany zarzucił, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi niezgodność towaru z umową o której mowa w art. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw odpowiedzialności pozwanego.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2011 r. strony zgodnie wniosły o odroczenie rozprawy celem podjęcia pertraktacji ugodowych. W wyniku pertraktacji ugodowych doszło do wymiany drzwi w lokalu należącym do powoda. Powód podtrzymał jednak żądanie pozwu wskazując, iż do zawarcia ugody między stronami nie doszło, gdyż zamontowane drzwi posiadają istotne wady, a ponadto pozwany nie zaoferował wymiany drzwi na zgodne z umową.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanego D. L. na rzecz powoda H. B. kwotę 1790 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2011 r.; w pozostałym zakresie powództwo oddalił; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 730 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; nakazał pobrać od pozwanego D. L. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 692,66 zł tytułem kosztów sądowych.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że w dniu 23 listopada 2010r. powód zawarł z przedstawicielem pozwanego umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, której przedmiotem był zakup drzwi wejściowych i zamontowanie ich w lokalu położonym w R. przy ul. (...). Przedmiotem umowy były drzwi z płyty HDF 8o, MODEL (...), kolor (...). Cenę ustalono na kwotę 1790 zł. Drzwi miały posiadać wizjer, 2 zamki, 3 zawiasy i stalową futrynę i próg ze stali nierdzewnej oraz 16 rygli. Wymiary drzwi to 860 x 203 wraz z ościeżnicą. W dniu 23 listopada 2010r. powód wpłacił zadatek w kwocie 100 zł, a w dniu 25 listopada 2010r. resztę ceny w kwocie 1.690 zł. W dniu 25 listopada 2010r. dokonano w lokalu mieszkalnym powoda montażu drzwi, przy czym powód potwierdził wykonanie usługi, bez zastrzeżeń co do jakości jej wykonania, wskazując, iż w chwili odbioru towar nie posiadał uszkodzeń mechanicznych. W piśmie z dnia 3 grudnia 2010r. powód poinformował pozwanego, iż dokonano wadliwego, montażu drzwi, rama została krzywo osadzona, nie zachowuje ani pionu ani poziomu, a prace

Sygn. akt III Ca 1219/13 2

wykończeniowe zostały wykonane nieestetycznie, poza tym ościeżnica posiada liczne wady, min. pozostałości pianki, kleju oraz wgniecenia i otarcia, poza tym powód wskazał, iż zamontowano drzwi nie odpowiadające wybranemu modelowi i zażądał natychmiastowej wymiany ramy i właściwego jej montażu oraz dostarczenia drzwi zgodnie z wybranym modelem. W dniu 5 stycznia 2011r. w miejscu montażu drzwi stawiał się serwisant pozwanego w związku ze zgłoszeniem reklamacyjnym w celu dokonania przeglądu technicznego i wykonania reklamacji; wskazano, iż poprawiono montaż według zaleceń. W piśmie z dnia 17 stycznia 2011 r. powód wezwał pozwanego do załatwienia reklamacji z dnia 6 grudnia 2010r. żądając w terminie do dnia 28 stycznia 2011r. wymiany drzwi na zgodne ze złożonym zamówieniem i właściwego montażu ramy. W piśmie z dnia 1 lutego 2011r. pozwany poinformował powoda iż w dniu 17 stycznia 2011r. wysłał do powoda firmę podwykonawczą celem poprawienia montażu, a w związku z usunięciem usterek postępowanie reklamacyjne zostało zakończone. W piśmie z dnia 17 lutego 2011r. powód poinformował pozwanego, iż drzwi nadal nie funkcjonują a nadto nadal jest to inny model drzwi niż zamówione. W konsekwencji wskazał, iż nie uznaje reklamacji za załatwioną i odstępuje od umowy wobec istotnej wady towaru. W piśmie z dnia 22 lutego 2011r. pozwany poinformował powoda, iż odstąpienie od umowy uznaje za nieskuteczne powołując się w tym zakresie na art. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

W piśmie z dnia 28 lutego 2011r. Powiatowy Rzecznik Praw Konsumentów w R. działający imieniem powoda wniósł o potwierdzenie skuteczności odstąpienia od umowy przez powoda w terminie 21 dni od otrzymania pisma wskazując, iż powód nie został poinformowany o prawie odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, a zatem 10 dniowy termin zaczął biec dopiero od uzyskania informacji o prawie do odstąpienia od umowy, w terminie 3 miesięcy od jej wykonania. W dniu 19 grudnia 2011r. nastąpiła wymiana drzwi wejściowych w lokalu powoda na nowe. Powód wskazał, iż drzwi posiadają wadę dolnego zamka, ciężko się otwierają co powoduje zacięcia, które

uniemożliwiają otwarcie drzwi. Drzwi zamontowane u powoda posiadają istotne wady w postaci zawężenia otworu drzwi do 72 cm, odstających profili, posiadają porowaty i szorstki lakier na firłagach drzwi, duże szczeliny na opaskach zewnętrznych drzwi, dziury w pokryciu wewnętrznym drzwi, szpary w obwodzie drzwi po stronie wewnętrznej i zewnętrznej, odstające nakładki zewnętrzne i dziury pomiędzy profilem metalowym a płytą dekoracyjną drzwi, brak progu ze stali nierdzewnej.

W opinii biegłego wskazano, iż jak wynika z umowy pozwany zamówił drzwi (...) W. 80 HDF, co oznacza, iż szerokość samego skrzydła drzwiowego winna wynosić 80 cm, a tymczasem jak wynika z pomiarów dokonanych przez biegłego wynosiła ona 72 cm. Drzwi ponadto posiadały wiele istotnych wad estetycznych, które uniemożliwiały ich bezpieczne użytkowanie, a pomimo tego, że drzwi miały być drzwiami antywłamaniowymi, to nie zastosowano, tzw. bezpiecznego montażu, gdyż szczelina między drzwiami a futryną została wypełniona styropianem i gipsem, co powoduje, że łatwo można te materiały wyciąć, a wtedy drzwi wypadną. Nadto lakier położono niezgodnie z normami lakierowania, ze względu na porowatość powierzchni i nie jest trafne stanowisko pozwanego, że zespolenia łączenia płyt mdf i elementów metalowych nie pozwala na łączenie ich bez widocznej krawędzi. Płyta powinna być bowiem tak docięta aby wchodzić pod element metalowy, niedopuszczalna jest szpara o szerokości 1 mm, są to bowiem drzwi antywłamaniowe a zatem płaszczyzny winny być lite. Nadto w czasie oględzin nie stwierdzono istnienia progu ze stali nierdzewnej, a jedynie listwę otynkowaną gipsem.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Pomimo reklamacji drzwi i kilkukrotnych prób naprawy wad montażowych nie usunięto najważniejszej wady towaru, tj. zamontowania innego modelu

Sygn. akt III Ca 1219/13 3

drzwi niż wybrany przez powoda. W konsekwencji w dalszej kolejności powód zasadnie skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 8 ust. 4 powołanej ustawy i art. 637 § 2 kc od umowy odstąpił, gdyż niezgodność towaru z umową była niewątpliwie istotna, a pozwany nie dokonał wymiany towaru na wolny od wad w rozsądnym terminie, który nie powodowałby znacznych niedogodności dla powoda, przy czym za tego rodzaju termin należało uznać termin dwóch tygodni. Na zasadność stanowiska powoda w tej materii wskazuje również sama postawa pozwanego w toku procesu, który po przesłuchaniu stron i wysłuchaniu racji powoda, w ramach pertraktacji ugodowych zaoferował powodowi wymianę drzwi na inne bez dodatkowych opłat. Takie zachowanie pozwanego należało ocenić jako uznanie reklamacji powoda a zatem przyznanie, iż dostarczony powodowi towar był niezgodny z umową. Z uwagi jednak na fakt, iż wymiana drzwi nie doprowadziła do usunięcia sporu pomiędzy stronami, bowiem zamontowane drzwi okazały się ponownie wadliwe. Należało jednocześnie przyjąć, iż ponowna wymiana towaru na nowy wolny od wad nie mogła być brana pod uwagę bowiem kolejna wymiana drzwi narażałaby powoda na znaczne niedogodności w rozumieniu art. 8 ust. 4 ustawy.

Jak wynika z opinii biegłego R. C. drzwi zamontowane u powoda posiadają wady istotne, których nie można naprawić, do tego rodzaju wad niewątpliwie należy zaliczyć zawężenie otworu drzwi do 72 cm, tymczasem jak wynika z umowy dotyczyła ona drzwi o szerokości 80 cm (jeśli chodzi o samo skrzydło drzwiowe). W konsekwencji skoro zawężono otwór drzwiowy do 72 cm to oczywistym jest, iż montaż skrzydła drzwiowego o szerokości 80 cm był niemożliwy. Już sama tego rodzaju wada wskazuje na fakt, iż odstąpienie od umowy należało uznać za zasadne bowiem takiej wady nie da się w żaden sposób usunąć przez naprawę, a umożliwianie pozwanemu kolejnej wymiany drzwi należało uznać za nieuzasadnione, godzące w interesy konsumenta i narażające konsumenta na znaczne niedogodności. Niezgodność towaru z umową w tej sytuacji jest oczywista. Nadto wskazana wada nie była jedyną wadą występującą w zamontowanych drzwiach oprócz drzwi posiadały również inne wady o charakterze estetycznym jak inny kolor, drzwi, ościeżnic i futryny, źle położony lakier na drzwiach, duże szczeliny na opaskach zewnętrznych drzwi, dziury w pokryciu wewnętrznym drzwi, szpary w obwodzie drzwi po stronie wewnętrznej i zewnętrznej, odstające nakładki zewnętrzne i dziury pomiędzy profilem metalowym a płytą dekoracyjną drzwi, brak progu ze stali nierdzewnej. Pomimo tego, iż drzwi miały charakter antywłamaniowy nie zastosowano, tzw. bezpiecznego montażu. Mając na uwadze charakter wskazanych wad, który był istotny oraz fakt, iż nie da się ich usunąć bez konieczności ponownej wymiany, która

w rozpatrywanym przypadku stanowiłaby znaczną niedogodność dla powoda zasadnym było uwzględnienie żądania pozwu i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.790 zł jaką uiścił w związku z zakupem drzwi u pozwanego. Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie żądania odsetek stanowił art. 481 § 1 k.c. O kosztach postępowania sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 kpc, Jednocześnie z uwagi na fakt, iż wpłacona przez powoda zaliczka nie pokryła całości wydatków na wynagrodzenie biegłego Sąd na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego kwotę 692,66 zł tytułem reszty wydatków na wynagrodzenie biegłego, które nie zostały pokryte z zaliczki wpłaconej przez powoda, a które tymczasowo skredytował Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości, wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości, względnie o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 8 ust.4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, poprzez uznanie, że powód był uprawniony do odstąpienia od umowy, pomimo iż wady jakie wskazywał miały charakter wad nieistotnych, a zatem nie istniała żadna z przesłanek koniecznych dla uwzględnienia praw powoda do odstąpienia od umowy; a to art. 506 k.c.

Sygn. akt III Ca 1219/13 4

poprzez jego brak zastosowania w sytuacji, w której pierwotne zobowiązanie pozwanego do świadczenia towaru wygasło na skutek umowy pomiędzy stronami dotyczącej wymiany towaru na nowy, a w konsekwencji braku uznania, że pierwotne zobowiązanie pozwanego umorzyło się, tym samym odstąpienie od umowy nawiązanej na mocy ugody zawartej w dniu 19 grudnia 2011r. należy uznać za przedwczesne, wobec braku wyczerpania drogi reklamacyjnej i uprawnień w ramach naprawy lub wymiany; art. 496 k.c. poprzez niezastosowania i nieuwzględnienie podniesionego przez pozwanego zarzutu zatrzymania, w sytuacji gdy powód nie tylko nie dokonał zwrotu przedmiotowych drzwi, lecz również nie zaoferował ich zwrotu; oraz naruszenie przepisów postępowania, a to art.505 w zw. z art.278 k.p.c. poprzez brak jego zastosowania i powołanie dowodu z opinii biegłego pomimo spóźnionego wniosku dowodowego powoda oraz braku zaistnienia przypadku wymagającego wiadomości specjalnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego w zasadniczym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd Rejonowy ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez obie strony.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut niezasadnego powołania biegłego sądowego, gdyż nie ulega wątpliwości, iż wiedza dotycząca prawidłowego montażu drzwi antywłamaniowych należy do wiadomości specjalnych. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 18 lipca 1975 r. o sygn. I CR 331/75 uznał, że Sąd I instancji ocenia, czy dany przypadek wymaga wiadomości specjalnych, ale ocena ta podlega kontroli rewizyjnej. Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości wykraczających poza zakres wiadomości ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych, dowód z opinii biegłych jest konieczny, choćby ktokolwiek ze składu orzekającego takie wiadomości posiadał. Odmienne stanowisko pozbawiłoby strony możliwości stawiania pytań i krytyki określonego poglądu przedstawianego jako jeden z dowodów w sprawie, a ponadto prowadziłaby do niedopuszczalnego połączenia funkcji sędziego i biegłego. Mając na względzie te kryteria i zakres dochodzonego pozwem roszczenia, należało uznać, że przeprowadzenie dowodu z opinii specjalisty – biegłego sądowego było w tej sprawie konieczne dla ustalenia istoty sprawy, co prawidłowo zostało dokonane przez Sąd Rejonowy dla realizacji art. 227 k.p.c.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że opinia biegłego sądowego miała charakter spójny, konsekwentny i wiarygodnie przedstawiła charakter wad w zamontowanych w lokalu powoda drzwiach, natomiast zarzuty podniesione przez

pozwanego do opinii biegłego, miały charakter wyłącznie polemiczny. Tym samym Sąd Odwoławczy uznał, że prawidłowo w zaskarżonym orzeczeniu oceniono te zarzuty jako nie podważające w jakimkolwiek zakresie wiarygodności dowodu z opinii biegłego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących się do odstąpienia od umowy Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że powód zasadnie skorzystał z uprawnienia

Sygn. akt III Ca 1219/13 5

przewidzianego w art. 8 ust. 4 powołanej ustawy i art. 637 § 2 k.c. i od umowy skutecznie odstąpił, gdyż niezgodność towaru z umową polegająca na zamontowaniu innego modelu drzwi, niż wybrany przez powoda, była niewątpliwie istotna, a pozwany nie dokonał wymiany towaru na wolny od wad w rozsądnym terminie. Ponadto sam pozwany w toku postępowania nie kwestionował odstąpienia przez powoda od umowy sprzedaży, a nawet sam przyznał, że dostarczony powodowi towar był niezgodny z umową. Oferując powodowi w ramach pertraktacji ugodowych wymianę drzwi na inne bez dodatkowych opłat, w konsekwencji dokonał wymiany drzwi w ramach działań naprawczych wynikających z zawartej umowy przedmiotowej. Z ustaleń faktycznych wynika jednoznacznie, że wymiana drzwi – w rozumieniu pozwanego jako realizacja obowiązków reklamacyjnych umowy z listopada 2010 r. – dokonana została niezgodnie z warunkami tej umowy, zaś pozwany nie wykazał w trybie art. 6 k.c. by strony zawarły nową umowę, w oparciu o którą pozwany dokonał faktycznej wymiany drzwi w mieszkaniu powoda. Powód bowiem po fizycznej wymianie drzwi przez pozwanego podtrzymał swoje żądanie, oparte na warunkach umowy zawartej pomiędzy stronami w listopadzie 2010 r., tym samym zaprzeczając, by zawarł inną umowę, kształtującą jego wymogi co do jakości drzwi w sposób odmienny od tej z 2010 r. Sąd Rejonowy trafnie wskazał, opierając się na opinii biegłego sądowego, iż nawet drzwi obecnie zamontowane u powoda, posiadają także wady istotne, których nie można usunąć, gdyż do tego rodzaju wad niewątpliwie należy zaliczyć zawężenie otworu drzwi do 72 cm, wobec czego montaż skrzydła drzwiowego o szerokości 80 cm jaki był oznaczony w przedmiotowej umowie, jest niemożliwy. Wobec czego niemożliwym jest skorzystanie przez powoda z uprawnień wynikających z art. 8 ust.1 ustawy, albowiem nie jest możliwa naprawa lub wymiana drzwi na zgodne z umową, a więc wbrew zarzutom pozwanego, powód miał prawo odstąpienia od umowy, gdyż jako kupujący nie mógł już skutecznie żądać naprawy ani wymiany towaru na wolny od wad. Sąd Rejonowy trafnie mając na uwadze charakter wskazanych wad, uznał, iż nie da się ich usunąć bez konieczności ponownej – już kolejnej - wymiany, która stanowiłaby znaczną niedogodność dla powoda, wobec czego zasadnym było uwzględnienie żądania pozwu. W konsekwencji należało ocenić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo nie przyjął, by faktyczna wymiana drzwi u powoda przez pozwanego w toku procesu kreowała nowy stosunek prawny, skutkujący uznaniem odmowy zasadności żądania powoda opartego na ocenie skuteczności odstąpienia od umowy z dnia 23 listopada 2010 r.

Jednakże Sąd Okręgowy uznał za zasadny apelacyjny zarzut braku prawidłowego orzeczenia co do wzajemnego zwrotu przedmiotów umowy, od której powód skutecznie odstąpił. Umowa wzajemna, którą bez wątplenia jest umowa sprzedaży i montażu drzwi u powoda, przestała wiązać strony wskutek odstąpienia od niej przez jedną ze stron, tj. powoda. Przepis art. 494 zd. 1 k.c. nakłada na strony obowiązek zwrotu wzajemnych świadczeń, gdyż oświadczenie o odstąpieniu od umowy uchyla skuteczność zawartej umowy z mocą wsteczną (ex tunc). Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. I ACa 334/10 powód zgłaszając roszczenie z tytułu odstąpienia od umowy wzajemnej powinien jednocześnie zaoferować zwrot wzajemnego świadczenia. W ocenie Sądu Odwoławczego takie pozytywne oświadczenie można wysnuć ze stanowiska powoda zawartego w treści jego pozwu oraz w treści złożonych zeznań przed Sądem Rejonowym. Niewątpliwym jest, że zrealizowanie takiego oświadczenia nie może nastąpić przed zabudowaniem wejścia do mieszkania powoda w sposób, jaki będzie dla tej strony satysfakcjonujący i zabezpieczający to mieszkanie.

W świetle powyższego, wobec uwzględnienia powództwa Sąd orzekający winien w sentencji orzeczenia dać wyraz obowiązkowi powoda jednoczesnego zwrotu wzajemnego świadczenia na rzecz pozwanego, mimo że ten żadnych własnych roszczeń w trybie procesowym nie dochodził. Skoro orzeczenie takie nie zostało zawarte w wyroku Sądu Rejonowego, zasadna

Sygn. akt III Ca 1219/13 6

była zmiana zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że w punkcie 1 Sądu Rejonowego, po dotychczasowej treści dodano „ za równoczesnym zwrotem pozwanemu drzwi wejściowych zamontowanych w dniu 19 grudnia 2011r. w lokalu mieszkalnym powoda położonym w R. przy ulicy (...)” Ustalenia faktyczne bowiem – uzasadniające przyjęcie skutecznego odstąpienia od umowy przez powoda - pozwoliły na wydanie przez Sąd II instancji orzeczenia reformatoryjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny, sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które jako nie znajdujące uzasadnienia w prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych, w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o dyspozycję art. 386 § 1 k.p.c. dokonano zmiany zaskarżonego wyroku jak w sentencji, a na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację w pozostałej części jako bezzasadną.

SSR del. Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda